

tabelse skal være ansvarlig for, at der ikke udgives Banksedler udenfor de foreskrevne Regler, „ligesom det og skal være dens hellige Pligt, at vaage for, at de udgivne Sedlers Kredit ved de befalede Midler opretholdes“. Jeg skulde derfor tro, at hvad der nu ønskes paabegyndt ved den Lov, der her foreslaas, er, hvad Staten kan kræve i Overensstemmelse med den gældende Oktroj, og vil Nationalbanken ikke paa rimelig Maade forhandle sig til Rette, saaledes som der har været al Mulighed for hidtil, ser jeg ikke, der er nogen anden Vej, end at Rigsdagen saa siger til Nationalbanken, paa hvilken Maade Rigsdagen ønsker, at Oktrojen paa disse væsentlige Punkter skal opfyldes. Saa haaber jeg, som sagt, at Nationalbanken vil vise sig i Besiddelse af den Pligtfølelse og af den Ansvarsfølelse, som jeg maa forudsætte raader i et saa højt anset Institut som denne Bank. Jeg maa antage, at den ved, hvad den skylder Samfundet, og ikke mindst, hvad den skylder Samfundet for den værdifulde Koncession, som Nationalbanken nu i mere end 100 Aar har siddet inde med. Jeg kan ikke tænke mig den Mulighed, at Nationalbanken virkelig skulde gaa til de drastiske Forholdsregler, som jeg Mand og Mand imellem hører Tale om. Jeg maa antage, at den kender sit Ansvar og ved, at det ikke er dens Sag at rejse Strid mod Rigsdag og Regering, fordi de kræver, at Nationalbanken skal opfylde sine Pligter.

Jeg maa derfor under de foreliggende Omstændigheder anbefale det høje Folketing at vedtage Forslaget, saaledes som det nu foreligger vedtaget af Landstinget, for dermed at indlede det Forsøg paa at tilvejebringe en Ordning af vort Pengevæsen, om hvilket der har været forhandlet rigeligt i adskillige Aar, uden at der er sket noget; efterhaanden har flere og flere — nu det meget store Flertal af Rigsdagens Medlemmer — samlet sig om en Ordning, som ogsaa paa et vist Tidspunkt, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rode har sagt det, havde Nationalbankens fulde Tilslutning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Rode talte om, at nu skulde der indledes en fast Valutapolitik, og det er jo unægtelig netop ogsaa det, man faar Indtrykket af, naar man har fulgt Forhandlingerne her i de sidste Dage. Hvor er det ikke forjættende for den Fasthed, som kan ventes udvist fra Rigsdagens Side! Men det skal jeg ikke opholde mig ved. Det ærede Medlem Hr. Rodes Forsvar for Ordningen var alene — og det var saare karakteristisk —

et Angreb paa Nationalbankens Ledelse, intet positivt Forsvar. Under dette Angreb kom det ærede Medlem paa et Punkt i sin Tale ind paa Nationalbankdirektør Greens personlige Forhold til det konservative Folkeparti og søgte med vanlig Behændighed at identificere det konservative Parti med Nationalbankens Direktion. Jeg protesterer mod dette Forsøg; jeg betragter det som usømmeligt.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, at jeg havde identificeret det konservative Folkeparti med Nationalbankens Direktion ved at gøre opmærksom paa, at der var en gammel Forbindelse mellem det konservative Folkeparti og Nationalbankdirektør Green, og at det konservative Folkeparti derfor i en god Sags Tjeneste kunde benytte denne Forbindelse til at paavirke til Undgaaelse af den Kamp, som det ærede Medlem Hr. Lange dog heller ikke selv mente vilde være heldig for Samfundet, og jeg henviste til, at dette ikke kunde falde vanskeligt, da Nationalbankdirektør Green i Valutaraadet var Nationalbankens Repræsentant og tiltraadte den der vedtagne Indstilling. Med andre Ord: et godt Ord vil finde et villigt Øre; dette kan ikke betegnes som noget for det konservative Parti nedsettende, og de Herrer, som har valgt at staa udenfor, og som jo maa vide, at hvert Ord, der siges fra dem, nedsettende denne Ordning, vil vanskeliggøre dens Gennemførelse, *deres* Ansvarsfølelse paakalder jeg i denne Situation, og derfor kerer det mig lidet, at det ærede Medlem protesterer mod noget, jeg har sagt, idet han bruger aldeles urimelige og meningsløse Udtryk.

Pürschel: Det, som skete, var, at det ærede Medlem Hr. Rode forsøgte at gøre Nationalbankens Ansvar i denne Sag identisk med det konservative Folkepartis. Enhver, som læser Udtalelserne, vil kunne se, at det var Tanken, idet det blev om end noget mere tilsløret gentaget i det ærede Medlems sidste Udtalelser. Derfor er det, jeg har sagt, at dette Forsøg paa at rejse Uvillie mod Nationalbankens Direktion og tale om det store Ansvar og gøre Partiets Ansvar til det samme og søge at vende en politisk Uvillie imod Partiet paa den Konto ved at fremdrage et Direktionsmedlems personlige politiske Forhold er og bliver, hvorledes det ærede Medlem saa end med sin sædvanlige elskværdige Overlegenhed vil forsøge at karakterisere det, usømmeligt.